

ДОБРИ НЕМИРОВ

НЕ Е СЪН

chitanka.info

Не ви ли се е случвало понякога, както си вървите по улицата, изведнъж да намерите нещо много хубаво? И колко по-голяма е радостта, ако това нещо случайно ви е трябвало? Вие си го вземете и си го скривате в джоба. Тръгвате си пак из пътя, но не забравяте радостта си. Тя ви следва на всяка крачка.

Така веднъж и аз, когато си вървях из главната улица на нашия град, намерих пред един магазин едно металическо пружинено моливче. Аз го грабнах и бързо го скрих в пазвата си. Струваше ми се, че ще дойде някой и ще ми го грабне.

Не беше обикновена радостта ми. В училището често виждах как мои съученици държат в ръцете си такива моливчета. Но отгде можех да очаквам такова моливче? Татко ли ще ми го купи? Где имаше той пари за излишни работи? А той такива неща наричаше излишни. Човек можел да мине и с обикновен молив. Това обикновено, онова обикновено и аз съвсем се отказах да мечтая за каквото и да е.

Но ето че сега съвсем неочеквано в пазвата си имах едно лъскаво, може би и сребърно моливче. Натиснеш го отдолу, и моливчето излиза. Можеш да пишеш колкото искаш и след това натиснеш го пак, и то наново се скрие. Цяла магия!

Сега, когато измервах колко голяма беше радостта ми, ставаше ми чудно, че моите съученици не показваха, че се радват на своите хубави предмети. Как може да не се радваш на такова светло, скъпо и красиво нещо?

Когато отминах нататък, аз го извадих от пазвата си и го разгледах. О, ненагледно нещо? Лъщи тъй, като че слънцето се оглежда в него. Не е важно дали е сребърно. Важното е, че прилича на магия с тая леснина да си написва нещо. Сякаш няма нужда да се научиш да пишеш. То само знае да пише.

Догде се мръкне, аз обикалях града със своята скъпа придобивка. Може би тя струва пет лева или петнайсет, двайсет, петдесет.

Страшно ме радваше почудата, която трябваше да внеса между другарите си. Те ще ме начочолят, ще го разглеждат и ще виждат, че то е по-хубаво и по-скъпо от техните. Някои ще се ядосат, други ще се чудят, а трети ще искат да го откраднат.

Голямата радост, която ми донесе това моливче, се почувствува от целия град, защото аз вървях из улиците и пеех с всички си глас. Радостта ми ме водеше към песни и свирни, които нямаха край.

След като се уморявах, аз сядах на края на някой тротоар, взимах от земята каква да е хартийка и започвах да пиша. И като се заглеждах в написаните букви, струваше ми се, чете започват да светят, като че бяха изvezани от тънки слънчеви лъчи. Те светеха и тъй трептяха, сякаш и сред тях щастието размахващо крилете си.

Радостта ми беше толкова голяма, че ме караше и глупости да правя. Например привечер, когато наближих дома си, аз изведнъж уплашено се спрях.

— Ами ако това е сън? — се попитах аз гласно и тъй се сепнах, сякаш светкавица мина през главата ми. Такива хубави неща се само сънуват. Може би и сега сънувам? Спрях се, отворих очи и се огледах.
— Не, всичко е истина! От нищо не се боя.

Вечерта баща ми се върна от работа много загрижен — та и майка ми поради него също стана загрижена. Какъв ли облак пак се е спуснал над нашата бедна къща? Това нещо ми пречеше да им покажа моливчето. Ето защо, след като се нахраних, аз стиснах моливчето в ръката си и се заврях в леглото си.

Сега? О, сега ще трябва да се проспят безкрайно дълги часове, без да се знае, че имам такова богатство. Искаше ми се никак да не заспя, постоянно да си гледам и опитвам скъпата придобивка и да си водя разговор с нея през цялата нощ. Тая мисъл ми се хареса.

Всички спят, а аз лежа, изправил пред очи скъпия предмет, и се мъча да го гледам през мрака. Аз гледам, гледам и виждам как той малко по малко се откроява, докато започва съвсем ясно да се вижда. Неочаквано дохождат слънчевите лъчи и като златни паяжини започват да се движат около него.

Но малко по малко наоколо потъмнява и моливчето изчезва някъде. Изчезвам и аз.

Аз сънувам, че преминавам дълги пространства, за да намеря една голяма хартия, която трябва да се изпълни с едри, светли като слънцето букви.

Цяла нощ се повтаряше едно и също нещо. Когато се събудих, едно слънчево петно светеше точно върху лицето ми. Мисълта ми за моливчето се проясни и аз се заозъртah. То не беше в ръцете ми, но го нямаше и никъде другаде.

Аз скочих и започнах да търся в леглото си, грабнах завивката, размахах я насам-натам, обръщах възглавниците, но моливчето не

намерих.

Изведенъж се спрях и се замислих. И след като дълго мислих, убито изговорих:

— Да, всичко това било сън! Никакво моливче не съм намирал, а всичко това съм видял в съня си тая нощ. Това е цялата история!

Само един бог знае какво беше нещастието ми, идеши ми да плача от мъка. И ако по-рано завистта ми към моите другари, които имаха такива моливчета, беше малка, сега изведенъж стана грамадна. Никога не съм завиждал така, както сега, когато се видях по сиромах от всички сиромаси в света.

Майка ми влезе и с почуда се хвана за главата.

— Какво е туй? Защо си разхвърлил завивките? Зер, нали има кой да ги оправя!

И тя се наведе, размаха завивката, отмести леглото и... о чудо! — пред нея се търколи моливчето.

Аз извиках като луд, хвърлих се и легнах отгоре му. Страх ме беше да не избяга.

И ако вчера се радвах, че съм намерил металическо моливче, сега се радвах сто пъти повече, че има неща в света, които не са сън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.